

■ ЦЕЙ ДЕНЬ

Ідеологією Віктора Чайки
були два слова:

«Моє місто»

Сьогодні йому виповнилося 67! Та вже вісім років його нема з нами. Дивна річ: роки без нього йдуть, а про Чайку пам'ятають і згадують так часто, наче про якусь вчорашню подію чи розмову. Мабуть, це тому, що він жив, випереджаючи час, і зробив для міста стільки добрих справ та створив стільки потрібних Рівному об'єктів, що вони його пережили, служать і служитимуть рівнянам ще багато років. В їх означенні ми ще довго будемо казати: «Це була ідея Чайки» чи «Це зробив Чайка», або ж «Якби не Чайка, то цього б не було».

Віктор Чайка встановив для Рівного рекорд, який поки що ніхто не перевершив. Він був міським головою (по суті, хоча ця посада й називалась у різні роки по-різному) загалом майже 18 років!

Ось уривки зі спогадів про нього, які наші кореспонденти у різні роки записали від тих, хто знав Віктора Анатолійовича близько і особисто.

**«Не можу жити
добре, коли люди
живуть погано»**

Любов ЧАЙКА, дружина:
«Він був таким молодим і енергійним, що, здавалося,

Віктор Анатолійовичу 1998 році прийшов додому з новою, що йому запропонували балотуватися на міського голову. Я плакала та просила його не йти. В нас були вже стабільне життя, добробут. Я просила його пожити для себе, пошкодувати здоров'я. Але він сказав тоді фразу, яка мене вразила, бо я більш ні від кого подібного не чула: «Я не можу жити добре, коли люди навколо живуть погано. Держава дала мені освіту. Я багато що знаю і повинен це віддати». Він як планував, так і прожив. Мало, зате об'ємно. Іншому двох життів не вистачить, щоб зробити все, що він зробив за своє коротке одне».

здається, це надійний стимул для хо-рошої роботи.

Безумовно, погляди на багато речей на третьому терміні мого мерства змінилися. Тепер я більше розумію деякі вчинки Чайки, ніж тоді, коли спостерігав їх зі сторони. Коли бачуся з його дружиною, то при цих зустрічах з розповідей Любові Михайлівни мені відкриваються обставини, через які Чайка мусив діяти так чи інакше.

**Стратег
із вразливою душею**

Світлана БОГАТИРЧУК-КРИВКО, заступник голови облдержадміністрації:

– Ми познайомилися в 1998 році, одразу після виборів міського голову. На тих виборах я була довіреною особою чинного мера Володимира Мороза. А переміг Віктор Анатолійович. Він запросив мене до себе на співбесіду. Розмовляли ми майже годину. Коли розмова завершилась, він сказав: «Ви мені підходите, я

близькі. Кожне неправдиве слово йому відгукувалося, він пропускав його через себе, хоч і не показував на людях.

Його ідеологією була фраза «моє місто», і це не якісь високі слова. Він приїхав сюди, жив тут, вклав у місто душу й серце і мав повне право так казати.

**Для нього не було
слова «неможливо»**

Сергій ВАСИЛЬЧУК, заступник міського голови Рівного:

– Віктор Чайка був людиною, для якої слово «неможливо» не існувало. Він втілював у життя такі речі, які здавалися нереальними і не-підйомними для міського бюджету. Коли він вперше озвучував свій план щодо того чи іншого об'єкта, то це здавалося фантастикой. А там дивишся: за рік це вже

Людина-епоха

роки його не беруть. Скільки разів я чула від його співробітників чи наших знайомих здивовані відгуки: вони тільки прокидаються, а він уже давно на роботі й кудись посилає машини, вирішує якісь справи. У людей складалося враження, наче він і не спить. І це було недалеко від істини. Віктор Анатолійович ішов з дому, коли ми ще спали, а повертався, коли вже спали. Його життя історія – це відображення його характеру. Він був дитиною війни, виріс у бідності й справді створив себе сам. Він міг зупинитися на будь-якій з досягнутих ним вершин, але цього не дозволяв його характер.

Коли він вирішив створити фірму, це був колосальний ризик. Довелося взяти кредити, розрахуватися за які у разі невдачі було б неможливо, навіть якби ми продали квартиру і взагалі все, що надбали. Але він мені сказав тоді: «Я хочу, Люба, показати, що в нашій державі та з нашими людьми можна на порожньому місці створити європейське підприємство».

Як «Камаз-Транс-Сервіс» працював і Віктор та всі ті люди, які пішли за ним, вилізли з кирзових чобіт і змогли насолодитися плодами створеного ними, він знову пішов освоювати цілину.

Володимир ХОМКО, міський голова Рівного:

– Коли я працював директором Облводоканалу, Чайка вже був хворий. Я це знав, коли він мені подзвонив і попросив: «Сделай мне эту насосную!» Йшлося про КНС-9 біля слідчого ізолятора на Дворецькій. Саме там він наводив порядок у цей час. Я кинув на цю станцію всі кошти, які були тоді в Облводоканалі, і ми зробили з неї ляльку. Такою вона є й досі. Чайка був людиною простою, часто доволі різкою, але, як не дивно, на ту різкість люди не ображались. Як правило, всі намагалися виконати його доручення добросовісно. Я поважаю Віктора Анатолійовича за те, що він займався виробництвом, був діловою, енергійною, доволі безпосередньою людиною. І головне, що він не ліз у політику. Чайка був кумиром рівнян. Думаю, ніхто не зможе заперечити, що роки, коли він був міським головою, назавжди залишаться в історії міста як епоха Чайки. Я це прекрасно розумів, коли прийшов на посаду міського голови після нього. Адже завжди легко проявити себе в роботі після слабкого керівника, а після сильного – навпаки. І досі відчуваю на собі порівняння з ним. Мені

хотів би, щоб ви працювали в моїй команді. Але у нас буде жорсткий режим». Звісно ж, я погодилася.

Віктор Чайка віддавався своїй справі сповна, але хотів бачити таку ж віддачу й від підлеглих. Від багатьох керівників його відрізняла широта мислення. Він був стратегом, дивився на 5-10 років наперед. Його рішення, можливо, були й не ідеальними на той день, коли вони ухвалювалися, зате адекватні існуючій ситуації і стратегічно випереджали свій час. Віктор Анатолійович виглядав як людина сувора, принципова і категорична. Але насправді був досить вразливим. Це знали лише

стало реальністю. І все це було завдяки його організаторським здібностям і широті мислення. Наприклад, коли постало питання про знесення в центрі міста отого старезного «шанхаю», в якому були напіваварійні споруди від Театральної площі аж до органного залу, і створення на цьому місці комплексу сучасних споруд зі сквером і пам'ятником Марії Несвицькій, важко було повірити, що ми це досягнемо. Але це стало реальністю. Він мислив масштабно і зробив наше місто таким, яким ми його зараз бачимо і любимо.

Слухала

Людмила МОШНЯГА

Наша довідка:

Віктор Анатолійович Чайка (20 жовтня 1941 – 12 лютого 2008) – міський голова Рівного у 1981-1988 та 1998-2008 роках. Народився у Краснодарському краї. Трудову біографію розпочав водієм і 27 років свого життя присвятив автомобільній галузі. Очолював автоколонну, автобази, працював начальником Рівненського обласного управління автотранспорту. У 1981 році був обраний головою виконкому Рівненської міської Ради народних депутатів, а з жовтня 1988 року працював заступником голови Рівненського облвиконкому. У 1990 році Віктор Чайка заснував фірму «Камаз-Транс-Сервіс». А з 1998-го і до кінця життя він, покинувши налагоджений бізнес, працював міським головою Рівного.

Віктор Чайка нагороджений орденами Дружби народів, «Знак Пошани», «За розбудову України» IV ступеня, «За заслуги» II і III ступенів, удостоєний звань «Заслужений працівник транспорту України» та «Лідер України». Йому присвоєно звання «Почесний громадянин міста Рівне».